

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2083/2024
29.01.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Николић адвокат из ..., против туженог „Јадран Експрес“ д.о.о. Нови Сад, кога заступа Миона Делић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 242/24 од 10.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 29.01.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 242/24 од 10.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 242/24 од 10.04.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 94/2023 од 23.11.2023. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова за времеведено на службеном путовању у иностранству исплати за месец фебруар износ од 6400 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом по стопи Европске централне банке почев од 31.03.2020. године до исплате, и за месец март износ од 440 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са затезном каматом по стопи Европске централне банке почев од 30.04.2020. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка у износу од 105.668,66 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 242/24 од 10.04.2024. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена првостепена пресуда у делу одлуке о затезној камати тако што је одбијен тужбени захтев за исплату затезне камате по стопи Европске централне банке на износ од 640 евра за 31.03.2020. године и на износ од 440 евра за 30.04.2020. године. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог у преосталом делу и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу.

Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати трошкова службеног путовања, а нижестепеним одлукама тужбени захтев је усвојен. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Побијана пресуда не одступа од судске праксе у предметима са истим правним основом и чињеничним стањем као у овом предмету. Пресуда на коју се ревидент у ревизији позива не заснива се на истом чињеничном стању као у овом предмету, због чега нема услова за уједначавање судске праксе. Осим тога, одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права. Из ових разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа. У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Тужба ради исплате поднета је 06.02.2023. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 127.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио је као у ставу другом изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев тужиоца за њихову накнаду одбијен и на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**